

כניסת שבת	צאת שבת	
18:24	19:35	ירושלים
18:42	19:37	בני ברק
18:34	19:38	חיפה
18:42	19:37	באר שבע

פרשת ניצבים

משמעות החיים היכן היא

הרה"ג חגי שושן שליט"א, יועץ הלכתי לרב הראשי נשיא מועצת הרבנות הראשית לישראל, ראש בית ההוראה "שערי הלכה ומשפט", וראש תחום לימודי טוענים רבניים וטוענות רבניות במרכז י.נ.ר.

ויהי כאשר לנו במקום לינתם באמצע הלילה התעורר הקבצן הצעיר משנתו כשרעבוננו מציק לו ומעירו משנתו נזכר בעוף המונח בתרמילו של הזקן, שקל הצעיר בדעתו לאוכלו, הדליק נר להפיג החשיכה וחיפש את העוף בתרמיל אך למרות חיפושיו הנמרצים כאילו קם העוף לתחיה ופרח ונעלם, במפח נפש חזר לישון בעוד שבלבו על הזקן שאכל את העוף לבדו.

עם שחר ורחשם של המתפללים הראשונים נשמע בבית הכנסת, התעורר הזקן דחף את חבירו הצעיר לקום ואומר בוא נתפלל שחרית, מחכה לנו סעודה שלמה אחר התפילה, או אז עלתה בו חמתו של הצעיר איזה עוף מחכה לנו אחר התפילה שמא השארת לי ממנו איזה שוק או כנף גם בשבילי?

וכי מדוע חושדני בכך ענהו הזקן במטותא מינך חפש את העוף וראה שהוא עדיין כאן, מיד ניגש הזקן "לתרמילו של הצעיר" והוציא משם את העוף הצלוי שהמתין להם בצנעה בסבלנות כל הלילה. וכי מדוע החבאת אותו בתרמילי? שאל הצעיר מובס. טיפות נר החלב על תרמילי ומהפכת סמרטוטי יעידו על חיפושין הנמרצים כל הלילה, אחר העוף חיפשת בין בגדי תרמילי, ולידי מסביב עקבות נר החלב מעידים על מעשיך כאן כל הלילה ואך ורק במקום אחד נשאר נקי ומסודר, תרמילך!

לא בשמים היא ולא מעבר לים היא, אין לך מה לחפש במרחקים את ייעודך וסיפוקך מחייך הנדכאים, העצבות בבדידותה תאכל אותך בכל מקום שתפנה, המרירות והאכזבה תרדוף אותך לחפש את עצמך ללא לאות, שדות זרים יאכילוך לענה בכל אשר תפנה, כאן לידך בפך נמצא מה שאתה מחפש שם פתח תרמילך שלך את מה שנשאת כל הדורות מתוך קושי ועינוי, את תיק מסעך פרוס ותתפלל לראות בו את אושרך הממתין לך גנוז ממך כל הימים על התורה ועל העבודה... (מעובד מתוך ספר אוצרות התורה)

בפרשתנו פרק ל (פסוקים יא-יג) כי המצנה הזאת, אֲשֶׁר אֲנִי מֵצֵן הַיּוֹם לֹא-נִפְלְאָתָה הִיא מִמֶּנִּי וְלֹא רָחֳקָה הִיא. לֹא בְּשָׂמִים הוּא לְאֹמֶר, מִי יַעֲלֶה-לָנוּ הַשְּׂמִימָה וְיִקְחָהּ לָנוּ וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָּה. וְלֹא-מַעֲבָר לָיִם הוּא לְאֹמֶר, מִי יַעֲבֹר-לָנוּ אֶל-עֶבֶר הַיָּם וְיִקְחָהּ לָנוּ, וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָּה. כִּי-קָרֹב אֵלַיךְ הַדָּבָר מְאֹד, בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ, לַעֲשֹׂתָהּ. רש"י מסביר כי פסוקים אלו מלמדים אותנו שהכל נמצא בקרבתנו. מדברים על לימוד התורה שניתנה לנו בכתב ובעל פה, והרמב"ן מסביר שהתורה מדברת על מצוות התשובה כמו שנאמר והשבות אל לבבך.

אך מדברי כולם נלמד שאין מה לחפש רחוק וכפי שמחפשים חיפושים רבים בין הדרכים וסובבים רבות הבריות - לחפש את יעדם בחיים במקום רחוק בעוד שהיה להם לראות את האור הגדול הזורח נמצא לידם. הרבה "שמים" מציב לו האדם למטרת חייו, "שם" מונח האושר הגנוז, "שם" אמצא את עצמי האובד ומתחמק ממני כל הימים, "שם" הדשא ירוק יותר, "שם" אגיע לפיסגת חיי, "שם" יהיה טוב יותר, "שם" נולדתי ונולדו ילדי, ושם אני נמצא. למה הדבר דומה לשני קבצנים האחד צעיר והשני זקן שחברו יחד לאסוף נדבות שבסוף כל יום מחלקים את שלל קבצנותם חצי בחצי, ויהי היום קרבו לבית ששמחה גדולה התקיימה שם ושזה עתה נסתיימה, נכנסו לתוך הבית הפתוח לרווחה ובראותם את שיירי השמחה ביקשו מבעל הבית רשות לסעוד בשיירים את רעבונם, בשמחה רבה הסכים הבעל הבית שישברו הקבצנים את רעבונם בכל הנותר ככל אשר תאוהו נפשם, אך לאחר שמילאו כריסם בשיירי הסעודה נזכר בעל הבית שנשאר עוף שלם צלוי אך לא נותר מקום בקיבתם, אחר הפצרותיו הואילו בטובם לקחת את העוף השלם עימם למסעותיהם ובתוך התרמיל של הזקן דחפו את התרנגולת הצלוייה כצידה לדרך.